

nylig satte sig, havde virkelig et saadant Præg, at jeg ikke kan undlade i al Korthed at besvare dem. Det er en ganske vis og afgjort Sag, at den Lære, Præsten er sat til at forkynde i Folkkirken, er een og den samme for Alle; men det ærede Medlem vil vistnok indrømme mig, at, ligesom man om enhver anden Gjenstand kan have forskjellige Begreber, kan opfatte den, kan udtrykke og meddele den paa forskjellig Maade, saaledes maa ogsaa dette være Tilfældet med de religiøse Anliggender. Naar forøvrigt den ærede Nigsdagsmand har givet Anvisning paa Præsten som den, der skulde erstatte Kirkebetjenten hans tabte Indtægter, da kan jeg ikke indsee, hvorfor Præsten skulde ene staae i Stikken. Ja, var Præsten, saaledes som der blev sagt, alene den Skyldige, kunde man udpege ham som saadan, ja saa kunde man sige, at Billighed og Retfærdighed eller ialfald dog Billighed talte for, at han, som jeg yttrede for, bødede for sit eget Tab og efter Gode søgte at erstatte det, som Andre for hans Skyld havde lidt. Men dette kan ingenlunde bevises og vil aldrig kunne bevises (Kirke Meget let!). Men dernæst maa jeg gøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem er saa villigt til at give Anvisning paa Præstens Indtægter, da er det vel glædeligt, at disse i almindelighed, for Diebliffet, ere ret antagelige; men jeg troer ikke, at det ærede Medlem er saa fremsynet, at han ogsaa kan indstaae for, at disse Indtægter ville vedblive i uformindsket Maalestok. Han maa efter den Stilling, han indtager i Samsundet, vide, at Præstens Indtægter for en stor Deel berøe paa Conjunctionerne, og han veed vistnok ligesaavel som jeg, at der maaskee ogsaa kunde fremkomme saadanne Forandringer eller — som man plejer at falde det i vorre Dage — Reforme, der kunde gøre betydelig Forandring i Præstens Indtægter, og hvorvidt det altsaa er ret og billigt at give Anvisning derpaa, det veed jeg ikke; ja det vilde maaskee blive en Verel, som nødvendigviis maatte komme tilbage med Protest.

Solberg: Maa jeg bede om Ordet??

Formanden: Den ærede Landstingsmand har havt Ordet to Gange; men jeg an-

tager ikke, at der fra Thingets Side er Noget til Hinder for, at han atter faaer det.

Solberg: Jeg vilde blot tillade mig at yttre, at det trøster mig meget paa Præsternes Vegne, at det Forslag, som har været omtalt i den sidste Tid, er fremkommet fra min ærede Ven fra Helsingør (Kirke); thi jeg kender hans bløde Hjerter saa godt, at jeg er overbevist om, at han meget snart efter at have seet, at det havde virket, vilde fremkomme med en Interpellation til Ministeriet om, fra Statskassen at give et Tilskud, der kunde bøde paa det Tab, som derved var opstaaet (Munterhed). Jeg skal, for at det ærede Medlem fra Lolland (Drejer) ikke skal misforstaae mig, tillade mig endnu at bemærke, at hvorfor jeg tog til Gjenmæle imod ham, det var fordi jeg mener, at det dog forudsætter en ganske særdeles Fordærvelse hos de Vedkommende, at de skulde ville hevne sig paa En, af hvem de ikke ere personligt fornærmede. De ere ikke fornærmede af Skolelæreren; men, hvis de ere fornærmede af Nogen, maa det være af den, der træder ud, og nu forudsætter det ærede Medlem, at de saa ville hevne sig paa Skolelæreren. Det er det, jeg har kaldet uberettiget sagt.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, ifred man til Afstemning, hvorved

Forslag af Lundsteen, Krabbe, Mortensen, Drejer og Bruhn til Lovudkastets § 6:

At i 4de Punktum Ordene: „det Tab, som et Skolelærerembede herved maatte lide, erstattes ved Ligning paa sædvanlig Maade“, udgaaer.

forfattedes med 22 St. imod 12.

Formanden: Jeg skal derefter sætte Lovforslaget i dets Heelhed under Forhandling.

Solberg: Jeg hører til dem, der ere særdeles glade ved dette Lovudkast, som nu har gennemgaaet det første Stadium, nemlig Behandlingen her i Landstinget, forsaavidt det giver Menighederne og Præsterne Noget af de